

Hồi 23

Di Hoa Tiếp Mộc

Lâm Như Tuệ nhếch mép cười, giận dữ nói:

- Khuru lang, muội biết huynh lại sắp lừa gạt muội nữa rồi!

- Không có đâu, Tuệ muội đừng có đa nghi.

Lâm Như Tuệ mặt ngọc âu sầu nói:

- Nếu không có thì được rồi, nhưng muội biết tối nay huynh đã dẫn một thiếu nữ đẹp như tiên, không biết giấu đi đâu rồi.

Tần Lâm Phong giật thót mình vội vã lấp liếm:

- Tối nay trong đám người thâm nhập bốn Đường, có một vị Hoàng Y Thiếu Nữ vì công lực thấp kém đã bị huynh đuổi đi rồi Tuệ muội sao lại nói hai chữ "giấu giếm"

- Khuru lang, việc này huynh giấu không được muội đâu.

- Tuệ muội, ngu huynh đã nói không có chuyện này, thế mà muội vẫn nghi ngờ huynh, vậy muội thử nói xem huynh giấu nàng ở đâu.

Tần Lâm Phong hồi hộp, chỉ đợi tiếng nói của nàng. Lâm Như Tuệ liếc chàng một cái rồi nói:

- Không phải chỗ cũ hay sao?

Tần Lâm Phong thất vọng, đang định hỏi tiếp, lại sợ nàng phát hiện chân tướng liền đứng dậy nói:

- Tuệ muội đêm đã khuya rồi, ngu huynh đang có việc phải làm, cáo biệt.

- Không Khuru Lang...

Lâm Tuệ Như bật dậy, bước đến trước mặt chàng giơ tay ôm lấy cổ chàng âu yếm nói:

- Khuru lang, đêm nay huynh nhất định phải ở lại đây với muội!

Tấm thân ngọc ngà, mùi hương thơm ngát của nàng, khiến Tần Lâm Phong suýt phút nữa là không tự chủ được.

Nhưng chàng là một hán tử đầu đội trời chân đạp đất, đâu dễ sa vào lưới tình.

Chỉ thấy chàng khẽ đẩy Lâm Như Tuệ ra, cất tiếng an ủi:

- Tuệ muội đừng quá yếu đuối vậy, tối nay ngu huynh quả là có việc, đợi tối mai huynh sẽ trở lại đây với muội!

Chàng vừa dứt lời lướt qua cửa sổ biến đi mất dạng.

Lâm Như Tuệ mặt ngọc tuôn dài hai hàng lệ ai oán, lẩm bẩm:

- Khuru lang, chàng lại gạt Tuệ muội chàng mà có việc gì phải làm, chỉ là thích mới chán cũ... Hy vọng không phải như vậy, nếu như không, muội không biết mình sẽ gây ra chuyện gì nữa?...

Nàng dứt lời, phủ phục xuống giường gấm, khóc nức lên...

Lại nói Tần Lâm Phong sau khi ra khỏi các lầu, trong đêm tối, thi triển thân pháp phóng xuống chân núi, gấp muốn đi tìm Thần Châu Tam Tuyệt để bàn luận.

Một khắc sau, chàng đã xuống đến chân núi, đưa mắt nhìn thấy cả ba người đang ngồi trên một tảng đá nói chuyện, chàng như một mũi tên phóng đến trước mặt.

Phong Tăng là người lên tiếng đầu tiên:

- Phong Nhi sự việc tiến hành thế nào rồi?

Tần Lâm Phong đem chuyện những việc đã trải qua, kể lại một lượt cho ba người nghe, rồi lại nói:

- Phong nhi sợ bị bại lộ hành tung nên không dám hỏi kỹ, chỉ biết Bành cô nương không bị dấu ở chỗ cũ...

Lão Hóa Tử tức giận trợn mắt quát:

- Hoang đường! Ai mà biết được chỗ này là nơi nào!

Xã Đạo ở bên cạnh xen vào nói:

- Xú Tiểu Tử như vậy là người đã uống công rồi!

Tần Lâm Phong đỏ mặt ấp úng nói:

- ... Văn bối bình sinh ngu muội, đã phụ sự ủy thác của ba lão tiền bối...!

Phong Tăng lại lên tiếng:

- Phong Nhi, tình cảm của Phích Lịch Hải Đường đối với người như thế nào?

Tần Lâm Phong như chợt nhớ ra vội lên tiếng đáp:

- Nàng tưởng rằng văn bối là Khuru sư đệ, theo Phong nhi thấy, quan hệ của nàng với Khuru sư đệ rất đặc biệt, lúc này nàng cố ý giữ chân Phong Nhi. Trong lúc bối rồi, Phong Nhi chỉ kịp đáp tối mai sẽ trở lại rồi vội thoát thân.

Ba lão nói đến đây mặt lộ vẻ không vui, nhất là Lão Hóa Tử vốn là bằng hữu lâu năm của phụ thân nàng, nay nàng lại bị cướp đi từ trong tay của lão, thử hỏi làm sao lão vui cho được.

Bốn người đang sầu não suy nghĩ mông lung, Lão Hóa Tử bất chợt nảy ra một ý, liền lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử, vừa rồi ngươi có phải nói tối mai trở lại?
- Đó là vì văn bối muốn gạt nàng để tìm lối thoát thân mà thôi.
- Không được tối mai ngươi nhất định phải đi!
- Sao lại như vậy.

Lão Hóa Tử đắc ý nói:

- Hóa Tử ta vừa nghĩ ra một kế Di Hoa Kiếp Mộc bảo đảm Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ sẽ tức khắc bỏ Giáo Chủ Ngũ Âm Giáo!

Tần Lâm Phong kinh ngạc hỏi:

- Xin hỏi Di Hoa Tiếp Mộc của tiền bối có diệu kế gì?

Lão Hóa Tử liếc nhìn Phong Tăng, Xã Đạo rồi lên tiếng:

- Ở đây không nói được, hai tên kia mà nghe thấy thì hỏng chuyện.

Xã Đạo nghe xong tức giận trợn mắt quát:

- Xú Hóa Tử có việc gì thì cứ nói ra Đạo gia ta cũng phải có phần.
- Có phần cái con khỉ, việc này ngươi và Phong Tăng không thể làm được.

Lão nói đến đây, không những Xã Đạo không chịu mà cả Phong Tăng cũng lên tiếng đòi tham gia.

Lão Hóa Tử lúc này đành miễn cưỡng nói:

- Được hai người đã muốn làm, vậy tối mai cứ việc đi kiếm một kiều nữ ở thanh lâu.

Phong Tăng, Xã Đạo nghe đến đây trợn mắt thốt không lên lời.

Bởi vì cả hai là người xuất gia, bảo hai người đến thanh lâu để tìm kiều nữ há không phải trò cười cho thiên hạ!

Xã Đạo lúc này trợn mắt quát:

- Xú Tiểu Tử có việc gì không sai, lại sai Xã Đạo gia ta cùng với Phong hòa thượng đi làm chuyện này, há không phải kêu gà trống đẻ trứng hay sao?

Lão Hóa Tử bình thản đáp:

- Điều kế của Hóa Tử ta chỉ dựa vào việc này, hai người đã không muốn nhúng tay vào, vậy tối mai cứ việc đứng sang một bên để xem tuồng.

Hai lão nghe tới đây đành miễn cưỡng gật đầu.

Lão Hóa Tử ghé vào tai hai người nói Phong Tăng, Xã Đạo lúc này mới đổi giận làm vui, rồi Lão Hóa Tử lại lên tiếng dặn dò:

- Hai người nhớ kỹ đến lúc đó hai người chỉ được nhìn chứ không được mở miệng...

Phong Tăng, Xã Đạo không đợi lão nói xong đồng thanh đáp:

- Xin Hóa Tử cứ yên tâm đi, hẹn gặp lại tối mai.

Dứt lời hai cái bóng hoa lên chớp mắt đã mất dạng.

Lão Hóa Tử đợi cho bóng của hai người khuất hẳn, mới kể vào tai Tần Lãm Phong dặn dò mọi chuyện, xong xuôi lão vẫn không an tâm lại nói:

- Xú Tiểu Tử tối mai nhớ đừng quên đeo mặt nạ, xuất thủ cũng đừng quá nặng tay, ta đi đây.

Lão dứt lời thân hình khẽ lay động rồi biến mất.

Tần Lãm Phong đợi bóng lão khuất hẳn, mới cười thầm trong bụng, chàng lẩm bẩm:

- Chỉ có lão dị nhân này mới nghĩ ra được những biện pháp tuyệt diệu.

Chàng nói xong cũng vút người phóng đi, chẳng bao lâu bóng dáng của chàng đã khuất hẳn dưới ánh trăng mờ ảo.

Một ngày qua đi bình yên vô sự, chớp mắt hoàng hôn ngày thứ hai đã đến. Trong một cái miếu hoang, vắng lặng, bất chợt sau hướng án vang lên hai giọng nói:

- Phong hòa thượng, tên Xú Tiểu Tử này thật đáng chết, khiến hai chúng ta phải chịu khổ như vậy, Đạo gia ta đã nằm hơn một ngày ở đây, đến bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

- Xã Đạo, đừng nhiều chuyện nữa, muốn xem tuồng phải chịu khổ một chút.
- Ê, lão hòa thượng, người thấy Xú Hóa tử có phải cố ý chọc ghẹo chúng ta không?
- Không đâu... Ngừng một chút thanh niên này lại tiếp:
- Xã Đạo có người đến đó!

Dứt lời hai tiếng nói im bặt, sảnh đường trong miếu lại yên tĩnh như cũ.

Một lát sau, ngoài cửa miếu bỗng xuất hiện hai cái bóng hình dạng cực kỳ tương phản, một cái là bóng lão ăn mày khoảng hơn ngũ tuần, mặt mũi quần áo dơ dáy.

Cái bóng còn lại là một Hoàng Y Thiếu Nữ ước khoảng mười tám niên kỷ, dung mạo tuyệt mỹ.

Hai người đến trước cửa miếu liền dừng lại, Hoàng Y Thiếu Nữ đưa mắt nhìn vào bên trong, bất giác sợ sệt không dám bước vào...

- Cô nương yên tâm đi, mọi việc đã có lão ăn mày đây sắp đặt không việc gì phải sợ!

Hoàng y giai nhân hình như rất tin tưởng Lão Hóa Tử sau tiếng nói của lão về sợ sệt của nàng đã biến mất.

Hai người bước vào trong miếu, Lão Hóa Tử trông thấy một cái giường cũ kỹ trên bảm đầy bụi bèn dùng tay áo phủi sạch ngồi xuống nói với cô nương nọ.

- Cô nương, tạm thời nghỉ ngơi một chút những người lúc nãy ta đã nói với cô nương chốc lát sẽ đến, Hóa Tử ta có việc xin cáo lui trước.

Dứt lời lão lướt ra ngoài cửa miếu.

- Tiền bối xin dừng bước.

Hoàng Y Thiếu Nữ lên tiếng, rồi lại tiếp:

- Lão tiền bối bỏ đi, nơi đây hoang vắng chỉ có mình tiện nữ...

Nàng chưa nói xong, mặt đã lộ vẻ sợ sệt đưa mắt nhìn khắp chung quanh một lượt.

Lão Hóa Tử dừng lại quay đầu nói:

- Cô nương xin đừng quá sợ, Hóa Tử ta đã sắp đặt hai tay trợ thủ ở đây rồi.

Hoàng Y Giai Nhân liếc nhìn chung quanh không thấy một cái bóng nào lại lên tiếng:

- Lão tiền bối gạt tiện nữ...

- Con nhóc kia, Xú Hóa Tử không gạt ngươi đâu, Đạo gia ta đã núp ở gần đây một ngày rồi! Còn cả Phong hòa thượng...

Tiếng nói phát ra Hoàng Y Giai Nhân giật mình thất kinh.

- Nếu ngươi tự tiện lên tiếng, Hóa Tử sẽ đập nát đầu của Xã Đạo ngươi đó

Dứt lời lão lắc đầu người phóng đi.

Lão Hóa Tử vừa đi không lâu, dưới ánh đèn dầu ở trong miếu, bất chợt hiện lên một cái bóng, nhìn kỹ đó là Ngân Phát Lão Nhân.

Ngân Phát Lão Nhân bước đến trước mặt Hoàng Y Giai Nhân lên tiếng hỏi:

- Cô nương có phải từ Di Hồng Viện đến?

- Chính phải, tiền bối sao lại biết?

- Chợt tối Hóa Tử lão tiền bối đã có nói lại với tại hạ.

- A! Vậy chàng chính là Tần Lãm Phong công tử?

- Không sai! Nhưng mà lát nữa cô nương phải gọi là Khưu ca ca mới được!

- Công tử yên tâm, việc này tiền nữ khắc biết!

Tần Lãm Phong lại hỏi đến gia cảnh của nàng, mới biết nàng chính là môn đệ thư sách, vì bị kẻ gian hãm hại nên mới lưu lạc giang hồ, nghe đến đây chàng bất giác thở dài.

Đêm mỗi lúc một khuya không khí xung quanh càng cô tịch.

Tần Lãm Phong thính giác rất đặc biệt đột nhiên nghe thấy tiếng người dạ hành trong đêm, thanh âm mỗi lúc một gần, chàng lên tiếng:

- Cô nương chuẩn bị có người đến đó!

Chàng chợt thấy trước cửa miếu có một cái bóng hoa lên, lướt về phía sau miếu tiếp theo là tiếng truyền âm nhập mật của Lão Hóa Tử:

- Xú Tiểu Tử, Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ sắp đến đó nhớ để ý Hoàng Y Cô Nương.

Lại nói Đường chủ Phụng Vĩ Đường Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ chấp tối đang ở trong các lầu trên Ma Thiên Lãnh để đợi tình lang nhưng mãi không thấy đến, bất chợt thấy một cái bóng đã lọt qua Huyền Nữ Kỳ Môn Trận thân pháp ảo diệu, xông về phía lầu, tuy cái bóng này không có chút động thủ gì, nhưng Phích Lịch Hải Đường cũng vất vả đuổi theo.

Phích Lịch Hải Đường đuổi đến cách miếu không xa, đột nhiên không thấy tung tích của cái bóng nọ, liền đưa mắt nhìn thấy trong miếu hoang trước mặt có ánh đèn, lại nghe tiếng nữ nhi phát ra từ trong đó vội tiến đến để xem...

Phích Lịch Hải Đường vừa tiến tới gần lồng mày đã trợn ngược môi đào mím chặt, toàn thân như bốc lửa!

Vốn là nàng nhìn thấy một mỹ nhân trên thân chỉ khoác một lớp áo mỏng, ngọc thể lộ lộ đang nằm bên cạnh tình lang của mình đùa giỡn.

Phích Lịch Hải Đường thấy cảnh tượng này căm hận muốn xông đến đập chết nữ nhân nọ, nhưng nàng suy nghĩ lại, vội núp qua một bên để theo dõi những diễn biến tiếp theo.

Chỉ thấy mỹ nhân nọ đưa tay ngọc ngà ôm lấy cổ của tình lang mình thổ thổ nói:

- Khuru lang, tối qua muội đã hiến cho huynh tất cả, không biết huynh có thật lòng yêu muội không?

Gã phụ bạc hôn nhẹ vào mắt nàng, cất tiếng đường mật:

- Việc này muội không nên hoài nghi trái tim này đã vĩnh viễn dành cho muội, dù cho nước có cạn, đá có mòn, huynh cũng quyết không thay lòng đổi dạ.

- Thật không?

- Lòng này có Hoàng Thiên chứng giám.

- Khuru lang huynh thật tốt.

Nữ nhân nọ nói xong mắt ngọc áp vào má của gã bạc tình.

Phích Lịch Hải Đường xem đến đây không thể nhịn được nữa đang định nháy vào...

Nữ nhi nọ lúc này lại chớp chớp mắt, cất tiếng nũng nịu hỏi:

- Khuru lang, người tình trước đây của chàng tên họ là chi?

- Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ.

- Huynh bây giờ đã giành hết tình cảm cho muội vậy định đối xử với nàng như thế nào?

- Hừ, con ả mà nữ này, chỉ cần một chương là có thể giải quyết xong!

Nữ nhân nọ nghe đến đây, tức giận ngồi dậy, mặt lộ vẻ u ám, môi mím lại...

Bỗng một cái bóng xuyên qua cửa sổ vào trong miếu đứng trước mặt hai người.

Phích Lịch Hải Đường mặt trắng bạch hai hàng lệ chảy dài trên má, cất tiếng run run:

- Khru lang, người có phải vừa nói muốn đập chết ta?
- Không sai, chính ta vừa nói!
- Vậy người ra tay đi.
- Vẫn chưa đến lúc.

Phích Lịch Hải Đường nghe xong câu nói tuyệt tình nghĩa này, như sét đánh ngang tai đầu óc choáng váng, thân hình chao đảo, suýt chút nữa té xuống đất.

Nàng vội định thần lại nghiêng răng rít lên:

- Khru Tuấn Nhân, tên bạc tình bạc nghĩa kia, người đã lừa gạt tình ta, đùa giỡn thân thể ta, chán chê lại tìm vật lạ, lại còn muốn ra tay độc ác giết chết ta, nay ta thí mạng với người.

Nàng dứt lời ngọc chuông giơ lên...

- Bốp! Một tiếng khô khốc vang lên.

Phích Lịch Hải Đường chưa kịp phát chuông bên má lại trúng một chuông, nổi đom đóm mắt thối lui năm bước!

Tần Lâm Phong cũng cảm thấy xót xa nhưng vì đại cuộc phải ráng nhịn quát lớn:

- Lâm Như Tuệ, niệm tình người với ta đã từng có nghĩa phu thê, nếu người cứ ngoan cố như vậy thì đừng trách ta ra tay ác độc.

- Người định làm gì ta?

- Sẽ chiếu theo giáo quy mà trừng trị.

Lâm Như Tuệ nghe đến đây thất kinh thối lui ba bước.

Trong Ngũ Âm Giáo kẻ nào dám phạm giáo quy bị chặt đi bốn chi, cắt lưỡi, hình phạt cực kỳ tàn khốc.

Lâm Như Tuệ lúc này cắn chặt môi cười lớn:

- Hay lắm! Tên súc sinh lòng dạ hơn cầm thú, hôm nay Phích Lịch Hải Đường ta có chết cũng biến thành quỷ để đòi mạng người.

Nàng nói xong lại quay về phía nữ nhân nọ rít lên:

- Trước khi ta chết cũng phải xé xác con yêu nữ dám mê hoặc người này...

Nàng dứt lời ngũ chảo phóng ra chụp xuống mặt nữ nhân nọ.

Chiều thúc thần tốc khiến nữ nhân nọ thất kinh núp vào sau lưng Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong thấy nhẹ tay lập tức hóa giải chiều thúc của nàng.

Phích Lịch Hải Đường cất giọng cười điên nhăm gã bạc tình đẩy ra một chưởng.

Tần Lâm Phong thấy thời cơ đã đến, liền ra bảy thành công lực song chưởng đưa lên đỡ chưởng của nàng.

- Bùng! Một tiếng vang lên làm những bụi cát bám trên vách tường trong miếu rơi xuống lả tả. Phích Lịch Hải Đường bị bay ra đập vào cửa miếu, mặt mày trắng bệch khéo miệng rỉ máu tươi, té phịch xuống đất.

Một bông hoa như Phích Lịch Hải Đường, mặt ngọc đắm lệ, bụi máu hòa trộn với nhau, biến thành khuôn mặt dạ xoa hung ác vô cùng.

Phích Lịch Hải Đường cắn răng đứng dậy, trợn mắt căm hờn nhìn kẻ bạc tình nói:

- Khuru lang, ngươi quả thật lòng dạ sói, thân này nếu còn sống tất không đội trời chung với ngươi.

Nàng nói xong quay đầu lão đảo bước đi!

Phích Lịch Hải Đường vừa đi khỏi, Lão Hóa Tử đã từ sau miếu phóng ra, cất tiếng cười ha ha... nói:

- Diễn hay lắm! Diễn hay lắm!

- Hay cái con khỉ, Xã Đạo ta không được thấy cái gì!

Xã Đạo, Phong Tăng lúc này cũng hiện thân, cùng với mọi người phá lên cười.

Hai lão hòa thượng mặt dính đầy bụi như tổ nhện, nửa trắng nửa đen trông thật tức cười.

Nữ nhân trong Di Hòa Viện tuy thân như kiều nữ, nhưng ở trước mặt nhiều nam nhân như vậy, cũng bất giác hổ thẹn, lập tức khoác áo vào.

Lão Hóa Tử quay mặt về phía Tần Lâm Phong cười nói:

- Lão tiên bối, tuồng đã diễn xong một nửa, nửa còn lại phải để có Xú Tiểu tử diễn tiếp, xin lấy mặt nạ xuống cho.

Tần Lâm Phong đưa tay vuốt mặt, bỏ miếng mặt nạ vào trong người đáp:

- Phích Lịch Hải Đường thọ thương cũng không nhẹ, vẫn bối phải đi xem thế nào mới được.

Chàng vừa dứt lời thân hình đã mất dạng.

- Xã Đạo ta phải coi hết vỡ tuồng này!

Xã Đạo dứt lời tấm thân to lớn đang định phóng đi, Lão Hóa Tử vội đưa tay ngăn lại nói:

- Người không được xem nữa, chúng ta còn có việc phải làm, trước hết phải đưa cô nương đây trở về.

Lão nói xong nắm lấy tay của nữ nhân trong Di Hòa Viện phóng ra khỏi miếu.

Phong Tăng, Xã Đạo cũng vội bước theo.

Lại nói Tần Lãm Phong sau khi ra khỏi miếu liền thi triển khinh công nhanh nhẹn như điện xẹt phóng về phía Ma Thiên Lãnh.

Chàng đang lướt đi bất chợt nhìn thấy một thiếu nữ tóc tai rũ rượi đang nằm sấp dưới đất, vội phóng đến để nhìn...

Thì ra là Lâm Như Tuệ, do thọ thương quá nặng, nên mới nằm ở đây.

Tần Lãm Phong bước đến lật nàng dậy để xem mặt nàng nửa trắng nửa đỏ, hơi thở yếu ớt, đang trong trạng thái hôn mê.

Chàng lập tức đỡ nàng ngồi dậy, tả chưởng áp vào lưng truyền chân lực tức thời.

Qua khoảng một tuần trà mặt nàng đỏ hồng trở lại, thương thế đã bình phục.

Tần Lãm Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm chàng khẽ lên tiếng hỏi:

- Lâm cô nương, cô nương thấy trong người thế nào?

Phích Lịch Hải Đường đưa tay vuốt tóc kinh ngạc nhìn chàng:

- Người có phải là Tần công tử người đã dùng chưởng hút trâm viết chữ trên bờ Sông Hoàng Hà bữa nọ?

- Chính là tại hạ.

- Vừa rồi có phải người đã trị thương cho ta.

- Chính phải.

- Ngũ Âm Giáo có thù sâu hận với người, người cứu ta có khác gì cứu kẻ thù của người?

- Quân tử không nhân lúc người gặp nạn mà xuống tay, sau này là bạn hay thù tùy cô nương quyết định.

Phích Lịch Hải Đường gật đầu hừ một tiếng nói:

- Trước nay ta với người vốn là kẻ thù từ nay trở đi phải sát cánh bên nhau để đối phó giáo chủ mới được.

Tần Lâm Phong giả bộ không hiểu liền hỏi:

- Những lời vừa rồi có phải vì tại hạ đã trị thương cho cô nương?
- Người chỉ mới đúng một nửa.
- Vậy nửa còn lại.

Phích Lịch Hải Đường cất tiếng cười đau khổ đứng dậy lại thấy dung mạo của mình như ma quỷ, xấu hổ nói:

- Nếu công tử không chê, xin quá bước về tề xá...

Nàng chưa dứt lời thân hình đã lay động về phía trước Ma Thiên Lãnh.

Tần Lâm Phong vội thi triển thân pháp lướt theo không đầy một canh giờ, hai người đã đến được các lầu nọ.

Phích Lịch Hải Đường dẫn dò thuộc hạ pha trà tiếp đãi Tần Lâm Phong còn mình thì tiến vào thư phòng lát sau bước ra...

Tần Lâm Phong thấy nàng lúc này cũng phải lên tiếng khen thầm.

Vốn là Phích Lịch Hải Đường sau khi trang điểm xong, dung mạo lại tuyệt mỹ như xưa, răng trắng như ngọc, môi đào chúm chím, mặt phượng long lanh như hai làn thu thủy chớp chớp mỉm cười để lộ hai núm đồng tiền nhìn chàng nói:

- Khiến công tử phải đợi lâu, xin cáo lỗi.

Tần Lâm Phong liền gật đầu tạ lễ, hai người phân ngôi chủ khách ngồi xuống cái bàn trước mặt.

Phích Lịch Hải Đường không giấu giếm đem chuyện giáo chủ Ngũ Âm Giáo phụ tình bạc nghĩa qua một lượt cho chàng nghe rồi nàng lại nói:

- Ngày mai tôi sẽ giải tán Phụng Vĩ Đường, giúp Tần công tử một tay, để dẹp bỏ Ngũ Âm Giáo không biết ý kiến Tần công tử thế nào?

Tần Lâm Phong thấy nàng cương quyết như vậy cũng vội cất tiếng đáp lễ:

- Lâm cô nương đã có ý này, như thay võ lâm trừ hại, xóa bỏ không ít tường sát kiếp, tại hạ đây nằm mơ cũng không dám nghĩ đâu.

Phích Lịch Hải Đường chớp mắt cười nói:

- Nói ra thì hổ thẹn, kỳ thực những việc này chẳng qua cũng chỉ là ân oán tư tình mà nên...

Tần Lãm Phong không biết nói gì hơn đành phải lựa lời an ủi nàng...

Phích Lịch Hải Đường lại nở nụ cười nói:

- Tần công tử, nghe giang hồ đồn đại, công lực của công tử đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa không biết công tử có thể biểu diễn vài đường để tiện nữ đây được mở rộng tầm mắt hay không?

Tần Lãm Phong đỏ mặt đáp:

- Đâu có, tại hạ chỉ là một hạt cát trong biển võ học, sao dám làm trò cười trước mắt cô nương.

Phích Lịch Hải Đường cướp lời nói:

- Công tử quá khiêm tốn rồi, nơi Hoàng Hà bữa nọ thủ pháp rút trâm viết chữ, dám nói trên giang hồ không có người thứ hai.

- Lâm cô nương quá khen.

- Như vậy đi, sau núi này có một tòa Truy Kim Áp. Chỉ có giáo chủ Ngũ Âm Giáo mới đủ công lực để mở cửa sáng sớm ngày mai công tử đến đó thử một chuyến.

Tần Lãm Phong vốn không muốn bộc lộ về công lực, nhưng nghe nàng nói như vậy, hào khí lại bùng lên, cũng muốn thử xem công lực của mình có thắng được sư đệ không? Liên đáp:

- Lâm cô nương đã ra lệnh, tại hạ cũng phải phục tùng nếu không thể mở được cửa xin cô nương đừng cười.

- Tần công tử quá khách khí.

Hai người bàn luận suốt đêm, đến khoảng canh ba liền vận công điều tức.

Qua hai canh giờ nửa tiếng gà gáy vang lên, mặt trời xuất hiện nơi phương đông.

Hai người lúc này đã điều tức xong, Phích Lịch Hải Đường tập hợp các đệ tử của Ngũ Âm Giáo trong Phụng Vĩ Đường, phân phát tài sản, dặn dò họ nên cải tà quy chánh, sau khi đám người này gặt lệ ra đi, nàng lại châm lửa đốt lều, đợi ngọn lửa bốc lên, rừng rực nơi căn phòng nhỏ, nàng mới dắt Tần Lãm Phong ra phía sau núi.

Một lát sau, hai người đã đến chỗ hai ngọn núi giao lại với chính giữa từ chỗ của họ đứng đến chỗ hai ngọn núi nọ là một vực sâu rộng khoảng hơn trượng. Phích Lịch Hải Đường đưa tay chỉ về phía một tảng đá bóng loáng trên vách của một ngọn núi nói:

- Tần công tử nhìn kia, đó chính là Truy Kim áp.

Chỉ thấy một tảng đá dày khoảng ba tấc bóng như mỡ, vuông vức gắn vào vách núi tạo thành một cánh cửa, xung quanh không một kẽ hở chàng nhìn xong bèn lên tiếng:

- Lâm cô nương, từ đây đến chỗ vách núi kia phải dùng môn khinh công Bích Hồ Du Tường bám vào vách núi, vận công khai mở Truy Kim Áp, nhưng vì vách núi quá trơn sợ rằng thân bám không vững, sức đâu mà để vận công mở áp, theo tại hạ thấy muốn mở cánh cửa này chỉ có một phương pháp duy nhất đó là dùng môn côn phu tương tự như Phích Không Chưởng cô nương thấy sao?

Phích Lịch Hải Đường nói:

- Phải đó, nhưng mà tiện nữ đang nghĩ đến một phương pháp mở cửa này?

Phích Lịch Hải Đường chớp chớp mắt đáp:

- Ngoài cách công tử vừa nói, vẫn còn có một cách có thể mở cửa Truy Kim Áp, nhưng trừ kẻ nào có khinh công và nội công tuyệt đỉnh mới có thể làm được.

Tần Lâm Phong nghe nàng nói xong chợt tỉnh ngộ liền đáp:

- Biện pháp cô nương nói đây có phải là miệng hít luồng chân khí định thân giữa không trung cử chưởng khai áp.

Phích Lịch Hải Đường mỉm cười để lộ hàm răng ngọc, lên tiếng:

- Công tử đoán đúng, trong võ lâm hiện nay người có nội công và khinh công tuyệt thế không phải là không có, nhưng mà chưa từng nghe nói đến việc định thân trong không trung lại có thể cử chưởng mở cửa, cho nên những lời vừa rồi của tiện nữ chỉ hoang đường mà thôi, không những hiện nay không ai có thể làm được, sợ sau này cũng vậy thôi.

- Chưa chắc đâu.

Phích Lịch Hải Đường giật mình hỏi:

- Công tử nói như vậy, lẽ nào lại có được công phu này?

Tần Lâm Phong hào khí tựa mây nói:

- Nếu như cô nương không cho rằng tại hạ quá cuồng ngạo, tại hạ xin thử dùng công phu Tiềm Long Cửu Đẳng trong Tiểu Thiên Lục mà định thân trên vực thẳm lại dùng Vô Hình Chưởng để mở cửa, tiếp đó sẽ dùng Truyền Thân Hồi Ảnh để trở lại nơi đây.

Phích Lịch Hải Đường nghe đến đây trợn mắt, há miệng kinh ngạc một hồi lâu mới lên tiếng:

- Công tử, chàng vừa nói có thể định thân trên bờ vực, lại dùng Vô Hình Chưởng để mở cửa, rồi lại có thể trở về chỗ cũ?

- Cô nương không tin?

- Tiện nữ chưa từng nghe qua việc này.

Tần Lãm Phong nghe nàng nói xong nhếch mép cười, liền xuống đất, hai mắt nhắm lại nhập thần vận công.

- o O o -